

“मीठे बच्चे- च्यार िटी बिगिन्स एट होम अर्थात् पहिला स्वयं आत्म-अभिमानि बन्ने मेहनत गर अनि अरुलाई भन, आत्मा सम्झेर आत्मालाई ज्ञान देऊ तब ज्ञान तरबारमा शक्ति आउँछ।”

प्रश्न:- संगमयुगमा कुन दुई कुराको मेहनत गर्नाले सत्ययुगी तख्तको मालिक बन्छौ?

उत्तर:- (१) दुःख-सुख, निन्दा-स्तुतिमा समान स्थिति रहोस्- यो मेहनत गर। कसैले उल्टो-सुल्टो बोल्थो, रिसायो भने पनि तिमी चुप रहने गर, कहिल्यै पनि मुखको ताली नबजाऊ। (२) आँखालाई पवित्र बनाऊ, अपवित्र दृष्टि बिलकुल समाप्त होस्, हामी भाइ-भाइ हौं, आत्मा सम्झेर ज्ञान देऊ, आत्म-अभिमानि बन्ने मेहनत गर तब सत्ययुगी तख्तको मालिक बन्छौ। सम्पूर्ण पवित्र बन्नेहरू नै गद्दीनशीन बन्छन्।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबाले रुहानी बच्चाहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ, तिमी आत्माहरूलाई यो तेस्रो नेत्र मिलेको छ, जसलाई ज्ञानको नेत्र पनि भनिन्छ, यसद्वारा तिमीले आफ्ना भाइहरूलाई देख्छौ। यो बुद्धिद्वारा जानेका छौ नि- जब भाइ-भाइलाई देख्छौ तब कर्मेन्द्रियहरू चञ्चल हुँदैनन्। अनि यस्तो गर्दा-गर्दा आँखा जुन अपवित्र छन् ती पवित्र हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- विश्वको मालिक बन्नको लागि मेहनत त गर्नुपर्छ नि। त्यसैले अब यो मेहनत गर। मेहनत गर्नको लागि बाबाले नयाँ-नयाँ गहन प्वाइन्टहरू सुनाउनु हुन्छ। अब आफूलाई भाइ-भाइ सम्झेर ज्ञान दिने बानी बसाल्नु पर्छ। फेरि जुन यो गायन छ “हामी सबै भाइ-भाइ हौं”- यो यथार्थ हुन्छ। अहिले तिमी सच्चा-सच्चा भाइ-भाइ हौ किनकि बाबालाई चिनेका छौ। बाबाले तिमी बच्चाहरूको साथमा सेवा गरिरहनु भएको छ। हिम्मत बच्चाहरूको मदत बाबाको। बाबा आएर सेवा गर्ने यो हिम्मत दिनुहुन्छ। त्यसैले यो सहज भयो नि। यसको सधैं अभ्यास गर्नुपर्छ, अल्छी हुनु हुँदैन। यी नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू बच्चाहरूलाई मिल्छन्। बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी भाइहरूलाई बाबाले पढाइरहनु भएको छ। आत्माहरू पढ्छन्, यो रुहानी ज्ञान हो, यसलाई आध्यात्मिक ज्ञान भनिन्छ। केवल यस समयमा रुहानी ज्ञान, रुहानी बाबाबाट मिल्छ किनकि बाबा आउनु हुन्छ नै संगमयुगमा, जब सृष्टि परिवर्तन हुन्छ। यो रुहानी ज्ञान पनि तब मिल्छ, जब सृष्टि परिवर्तन हुने अवस्थामा हुन्छ। बाबा आएर यही रुहानी ज्ञान दिनुहुन्छ- आफूलाई आत्मा समझ। आत्मा अशरीरी आएको थियो, यहाँ आएर शरीर धारण गर्छ। सुरुदेखि अहिलेसम्म आत्माले ८४ जन्म लिएको छ, तर नम्बरवार जो जसरी आएका थिए, त्यसैगरी उनीहरूले ज्ञान-योगको मेहनत गर्छन्। फेरि यो पनि देखिन्छ- जसले जसरी कल्प पहिला पुरुषार्थ गरेका थिए, मेहनत गरेका थिए, उनीहरूले अहिले पनि त्यस्तै मेहनत गर्छन्। आफ्नो लागि मेहनत गर्नु छ। अरु कसैको लागि त गर्नु पर्ने होइन। त्यसैले आफूलाई आत्मा सम्झेर आफूले नै मेहनत गर्नु छ। अरुले के गर्छन्, त्यसमा हाम्रो के जान्छ। च्यारिटी बिगिन्स एट होम अर्थात् सबैभन्दा पहिला स्वयंले मेहनत गर्नु छ, फेरि अरुलाई भन्नु छ। जब तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झेर आत्मालाई ज्ञान दिन्छौ तब तिमी ज्ञान तरबारमा धार आउँछ। मेहनत त छ नि। अवश्य केही न केही त सहन गर्नुपर्छ। यतिबेला सुख-दुःख, निन्दा-स्तुति, मान-अपमान- यो सबै धेरै थोरै सहन गर्नुपर्छ। त्यसैले जब कसैले उल्टो-सुल्टो बोल्थो भने भन्छन्- चुप लाग। जब कसैले चुप गराउँछ भनेपछि कसैले के क्रोध गर्छ र। जब कसैले कुरा गर्छ र अर्कोले पनि कुरा गर्छ भने मुखको ताली बज्छ। यदि एउटाले मुखको ताली बजायो र अर्कोले शान्त गरायो भने चुप हुन्छ। यो बाबाले सिकाउनु हुन्छ। हेर, जब कोही क्रोधमा आउँछ भने चुप लाग, आफैं उसको क्रोध शान्त हुन्छ। अर्को ताली बज्दैन। यदि

तालीबाट ताली बज्छ भने त गडबड हुन्छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यी कुरामा ताली नबजाऊ। न विकारको, न कामको, न क्रोधको।

तिमी बच्चाहरूले हरेकको कल्याण गर्नु छ। यतिका जुन सेवाकेन्द्रहरू बनेका छन्, के को लागि? कल्प पहिला पनि यस्तै सेवाकेन्द्रहरू खुलेका थिए। देवहरूका देव बाबाले देखिरहनु हुन्छ, धेरै बच्चाहरूको सोख हुन्छ, बाबा सेवाकेन्द्र खोलौं। हामीले सेवाकेन्द्र खोल्छौं, हामीले नै खर्च गर्छौं। दिन-प्रतिदिन यस्तो हुँदै जान्छ किनकि जति विनाशको दिन नजिक हुँदै जान्छ त्यति फेरि यताको सेवाको सोख बढ्दै जान्छ। अहिले बापदादा दुवै सँगै हुनुहुन्छ, हरेकलाई हेर्नुहुन्छ— के पुरुषार्थ गर्छन्? के पद पाउँछन्? कसैको पुरुषार्थ उत्तम, कसैको मध्यम, कसैको कनिष्ठ छ। त्यो त देखिरहनु भएको छ। टिचरले पनि विद्यालयमा देख्छन्— विद्यार्थीहरू कुन विषयमा तल-माथि हुन्छन्। यहाँ पनि त्यस्तै हो। कुनै बच्चाहरूले राम्ररी ध्यान दिन्छन् त्यसैले आफूलाई उच्च सम्झन्छन्। कुनै समय फेरि भुल गर्छन्, यादमा रहँदैनन् भने आफूलाई कम सम्झन्छन्। यो विद्यालय हो नि। बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा हामी कहिलेकाहीँ धेरै खुसीमा रहन्छौं, कहिलेकाहीँ खुसी कम हुन जान्छ। बाबाले अहिले सम्झाइरहनु हुन्छ, यदि खुसीमा रहन चाहन्छौं भने मनमनाभव, आफूलाई आत्मा सम्झ र बाबालाई पनि याद गर। सामुन्ने परमात्मालाई हेर— उहाँ अकाल तख्तमा बस्नु भएको छ। त्यस्तै भाइहरू तिर पनि हेर, आफूलाई आत्मा सम्झेर फेरि भाइसँग कुरा गर। भाइलाई हामीले ज्ञान दिन्छौं। बहिनीलाई होइन, भाइ-भाइलाई। आत्माहरूलाई ज्ञान दिन्छौं, यदि तिम्रो यो बानी पर्यो भने तिम्रो जुन अपवित्र दृष्टि छ, जसले तिम्रीलाई धोका दिन्छ, त्यो बिस्तारै-बिस्तारै बन्द हुन्छ। आत्माले आत्मालाई के गर्छ? जब देह-अभिमान आउँछ तब गिन्छ। धेरैले भन्छन्— बाबा हाम्रो अपवित्र दृष्टि छ। ठीक छ, अपवित्र दृष्टिलाई अब पवित्र दृष्टि बनाऊ। बाबाले आत्मालाई तेस्रो नेत्र दिन भएको छ। तेस्रो नेत्रबाट देख्यौं भने तिम्रो देहलाई हेर्ने बानी मेटिन्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई निर्देशन त दिइरहनु हुन्छ, यिनलाई पनि यही भन्नुहुन्छ। यी बाबाले पनि देहमा आत्मालाई देख्छन्। यसलाई नै भनिन्छ रूहानी ज्ञान। हेर, पद कति उच्च पाउँछौ। जबरदस्त पद छ। त्यसैले पुरुषार्थ पनि यस्तो गर्नुपर्छ। बाबाले पनि सम्झनुहुन्छ— कल्प पहिला जस्तै सबैको पुरुषार्थ चल्छ। कोही राजा-रानी बन्छन्, कोही प्रजामा जान्छन्। यहाँ बसेर योग गराउँदा पनि आफूलाई आत्मा सम्झेर अरूलाई पनि भृकुटीमा आत्मालाई देख्यौं भने उनको सेवा राम्रो हुन्छ। जो देही-अभिमानि भएर बस्छन्, उनले आत्मालाई नै देख्छन्। यसको खुब अभ्यास गर। अरै, उच्च पद पाउनु छ भने केही त मेहनत गर्नुपर्छ नि। त्यसैले अहिले आत्माहरूको लागि यही मेहनत हो। यो रूहानी ज्ञान एकै पटक मिल्छ, अरु समय कहिल्यै पनि मिल्दैन। न कलियुगमा, न सत्ययुगमा, केवल संगमयुगमा, त्यो पनि ब्राह्मणहरूलाई मात्र। यो पक्का याद गर। जब ब्राह्मण बन्छन्, तब देवता बन्छन्। ब्राह्मण नबनेसम्म देवता कसरी बन्छन्? यस संगमयुगमा नै यो मेहनत गरिन्छ। अरु कुनै समयमा यो भनिदैन— आफूलाई आत्मा, अरूलाई पनि आत्मा सम्झेर उनलाई ज्ञान देऊ। बाबाले जे सम्झाउनु हुन्छ, त्यसमा विचार सागर मंथन गर। निर्णय गर— के यो सही हो, मेरो फाइदाको कुरा छ? बाबाको शिक्षा भाइहरूलाई दिनु छ। स्त्रीलाई पनि दिनु छ भने पुरुषलाई पनि दिनु छ। दिने त आत्माहरूलाई नै हो। आत्मा नै स्त्री, पुरुष बनेको हो। बहिनी-भाइ बनेको हो।

बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान दिन्छु। म बच्चाहरूतर्फ, आत्माहरूलाई देख्छु र आत्माहरूले पनि जानेका छन्— हाम्रो परमात्मा, जो बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले ज्ञान दिनुहुन्छ। यसलाई भनिन्छ यो आत्म-अभिमानि बनेको छ। यसलाई नै भनिन्छ आध्यात्मिक ज्ञानको लेन-देन— आत्माको परमात्मासँग। बाबाले शिक्षा दिनुहुन्छ— जब कोही भिजिटर आदि आउँछन् भने पनि

आफुलाई आत्मा सम्झेर, आत्मालाई बाबाको परिचय दिनु छ। आत्मामा ज्ञान छ, शरीरमा होइन। त्यसैले उनलाई पनि आत्मा सम्झेर नै ज्ञान दिनु छ। यसबाट उसलाई पनि राम्रो लाग्छ। मानौं यो तिम्रो मुख धारिलो तरबार हो। यस ज्ञानको तरबारमा धार लाग्छ किनकि देही-अभिमानी हुन्छौ नि। यो पनि अभ्यास गरेर हेर। बाबा भन्नुहुन्छ- निर्णय गर, यो ठीक हो? बच्चाहरूको लागि पनि यो कुनै नयाँ कुरा होइन किनकि बाबाले सम्झाउनु हुन्छ नै सहज बनाएर। चक्कर लगायौ, अब नाटक पूरा हुन्छ, अहिले बाबाको यादमा रहन्छौ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन, सतोप्रधान दुनियाँको मालिक बन्छौ फेरि यसरी नै सिँडी झर्छौ। हेर कति सहजै बताउँछु। हर ५ हजार वर्षपछि मलाई आउनु पर्छ। ड्रामाको प्लान अनुसार म बाँधिएको छु। आएर बच्चाहरूलाई धेरै सहजै यादको यात्रा सिकाउँछु। बाबाको यादमा अन्त मती सो गति हुन्छ, यो यस समयको लागि हो। यो अनन्त्यकाल हो। अहिले यस समयमा बाबा बसेर युक्ति बताउनु हुन्छ- म एकलाई याद गर्यौ भने सद्गति हुन्छ। बच्चाहरूले पनि जानेका छन्- पढाइबाट यो बन्छु, फलाना बन्छु। यसमा पनि यही हो- म गएर नयाँ दुनियाँमा देवी-देवता बन्छु। कुनै नयाँ कुरा छैन, बाबाले त घरी-घरी भन्नुहुन्छ- नयाँ केही पनि होइन। यो त सिँडी झर्ने र चढ्ने हो, जिन्नको कहानी छ नि। उसलाई सिँडी झर्ने र चढ्ने काम दिइयो। यो नाटक नै हो चढ्ने र झर्ने। यादको यात्राबाट धेरै मजबुत हुन्छौ, त्यसैले भिन्न-भिन्न प्रकारले बाबा बच्चाहरूलाई बसेर सिकाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब देही-अभिमानी बन। अब सबै फर्केर जानु छ। तिमी आत्मा पूरा ८४ जन्म लिएर तमोप्रधान बनेका छौ। तिमीहरू नै सतो-रजो-तमो बन्छौ। अरु कसैलाई भनिदैन- यिनले पूरा ८४ जन्म लिएका हुन्। बाबाले आएर बताउनु भयो- नाटकमा हरेकको पार्ट आ-आफ्नो हुन्छ। आत्मा कति सूक्ष्म छ। वैज्ञानिकलाई यो समझमा नै आउँदैन- यति सानो आत्मामा यो अविनाशी पार्ट भरिएको छ। यो हो सबैभन्दा अद्भुत कुरा। यति सानो आत्माले पार्ट कति खेल्छ! त्यो पनि अविनाशी! यो ड्रामा पनि अविनाशी छ र बनिबनाउ छ। यस्तो होइन, कसैले भनोस्- कहिले बन्थ्यो? यो प्राकृतिक हो। यो ज्ञान धेरै अद्भुत छ, कहिल्यै कसैले यो ज्ञान दिनै सक्दैन। यस्तो कोहीको तागत छैन, जसले यो ज्ञान बताओस्।

अहिले बच्चाहरूलाई बाबा दिन-प्रतिदिन सम्झाइरहनु हुन्छ। अब अभ्यास गर- मैले आफ्नो भाइ आत्मालाई ज्ञान दिन्छु, आफू समान बनाउनको लागि। बाबाबाट वर्सा लिनको लागि किनकि सबै आत्माहरूको हक छ। बाबा आउनु हुन्छ सबै आत्माहरूलाई आ-आफ्नो शान्ति वा सुखको वर्सा दिन। हामी जब राजधानीमा हुन्छौ, बाँकी सबै शान्तिधाम हुन्छन्। अन्तिममा जय जयकार हुन्छ, यहाँ सुख नै सुख हुन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- पावन बने। जति-जति तिमी पवित्र बन्छौ त्यति आकर्षण हुन्छ। जब तिमी बिल्कुल पवित्र हुन्छौ अनि गद्दीनशीन हुन्छौ। त्यसैले यो अभ्यास गर। यस्तो नसम्झ- यो त सुनें, तर अर्को कानबाट निस्क्यो। यसरी हुँदैन। यो अभ्यास विना तिमी चल्न सक्दैनौ। आफुलाई आत्मा सम्झ अनि आत्मा भाइ-भाइलाई बसेर सम्झाऊ। रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- यसलाई भनिन्छ रूहानी आध्यात्मिक ज्ञान। यो ज्ञान रूहानी बाबाले दिनुहुन्छ। जब बच्चाहरू पूरा आध्यात्मिक बन्छन्, एकदम पवित्र बन्छन्, अनि गएर सत्ययुगी तख्तको मालिक बन्छन्। जो पवित्र बन्दैन, ऊ मालामा पनि आउँदैन। मालाको पनि कुनै अर्थ त होला नि। मालाको रहस्य अरु कसैले जान्दैन। मालालाई किन स्मरण गर्छन्? किनकि बाबालाई धेरै मदत गरेका थिए, त्यसैले किन याद गर्दैनन्। तिमीलाई पनि स्मरण गर्छन्, तिम्रो पूजा पनि हुन्छ र तिम्रो शरीरलाई पनि पुजिन्छ। मेरो त केवल आत्मालाई पुज्छन्। हेर, तिमी त डबल रूपमा पुजिन्छौ, मेरो भन्दा पनि धेरै। तिमी देवता बन्छौ, देवताहरूको पनि पूजा गर्छन्। त्यसैले पूजामा पनि तिमी अगाडि, यादगारमा पनि तिमी अगाडि र बादशाहीमा पनि तिमी अगाडि। हेर, तिमीलाई कति उच्च बनाउँछु। जसरी प्यारो बच्चाहरूमा धेरै लभ हुन्छ, बच्चाहरूलाई

काँधमा, शिरमा पनि राख्छन्। बाबाले एकदम शिरमा राख्नु हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरुप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरुलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरुको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) गायन र पूजन योग्य बन्नको लागि आध्यात्मिक बन्नु छ, आत्मालाई पवित्र बनाउनु छ। आत्म-अभिमानि बन्ने मेहनत गर्नु छ।

२) मनमनाभवको अभ्यासद्वारा अपार खुसीमा रहनु छ। स्वयंलाई आत्मा सम्झेर आत्मासँग कुरा गर्नु छ, आँखालाई पवित्र बनाउनु छ।

वरदान:- सदाकालको अटेन्सनद्वारा विजयमालामा आउने धेरै समयको विजयी भव धेरै समयको विजयी, विजयमालाको दाना बन्छन्। विजयी बन्नको लागि सधैं बाबालाई अगाडि राख- बाबाले जे गर्नुभयो त्यही मैले गर्नु छ। हर कदममा बाबाको जुन संकल्प त्यही बच्चाहरुको संकल्प, बाबाको जुन बोली, त्यही बच्चाहरुको बोली हुनुपर्छ तब विजयी बन्छौ। यो अटेन्सन सधैंको लागि हुनुपर्छ तब सदाकालको लागि राज्य भाग्य मिल्छ किनकि जस्तो पुरुषार्थ त्यस्तै भाग्य बन्छ। सदाको पुरुषार्थ छ भने सदाको राज्य भाग्य मिल्छ।

स्लोगन:- सेवामा सदा हुन्छ हजुर भन्नु, यही प्यारको सच्चा सबूत हो।